

AMBIȚII

Oare există elevi și studenți care nu s-au gândit niciodată nerespectuos, poate chiar "urât" la adresa profesorilor? Presupun că vă întrebați: În general sau în particular? Am ajuns la concluzia, după mulți ani de "școală" că problema fundamentală, pentru elev, constă tocmai în lipsa capacității acestuia de a diferenția între *general* și *particular*. În liceu am avut profesori la care am ținut, alții pe care i-am respectat și alții care au avut efectul cel mai ciudat asupra mea: am absolvit liceul și am jurat că mă voi face orice, numai profesor nu!

De ce nu am vrut să fiu profesor? Pentru că nu aveam nici o garanție că nu voi deveni o "fosilă" de care râd toți copiii, că nu mă voi deprofesionaliza, că nu voi deveni rigidă, agresivă și ridicolă. Azi doar sper că nu sunt..., și, evident mă străduiesc permanent să devin un profesor care să difere (în general și în particular) de acel profesor care m-a speriat în anii de școlar. Regretabil, dar unii mă sperie chiar și acum pentru că privesc elevul ca pe un obiect, caută cu înverșunare să-l "prindă", să-l "încuie" cu ceea ce acesta *nu știe*. Acești profesori nici nu încearcă să pună în valoare *ceea ce știe* elevul. Sunt destui elevi și studenți care, datorită experiențelor dezastruoase trăite în timpul studiilor, își etichetează toți profesorii ca fiind "dușmani". O generalizare care doare... Și culmea! Îl doare pe acel profesor care nu ar merita eticheta, pe când, evident, celui care a provocat acest sentiment de mult nu-i mai pasă ce gândesc elevii sau studenții.

Stau și mă gândesc, cum este posibil că unii colegi de-ai noștri nu înțeleg câteva lucruri esențiale. Cum este posibil să uite irevocabil propriile ex-

periențe? Cum nu-și aduc aminte pe cine și de ce au respectat sau, dimpotrivă, au judecat cu asprimea caracteristică tinereții? Dar anii trec, generațiile de profesori se schimbă și problemele rămân, mai bine zis se regenerează, se perpetuează. Și bineînțeles, de data aceasta nu meditez asupra unor întâmplări, ci asupra unui fenomen. Nu este vorba de profesorul sever, pretențios care la rândul lui este pretențios și cu el însuși. Nu este vorba nici de acel profesor, aflat la început de carieră care încă intră în clasă cu emoții și cu oarecare frică de elevi, mai bine zis de întrebările lor. Este vorba de cel care "nu dă 10" pentru că nota 10 este "a lui"..., despre cel care îi jignește de fiecare dată când ei nu știu răspunsul corect, uitând că acești copii vin la școală să învețe și că tocmai el/ea ar trebui să-i învețe. Și nu l-am amintit pe cel care dă note mari, nemeritate, crezând că astfel va ascunde tot ceea ce nu a predat, nu a explicat.

În multe școli, unele clase de elevi sunt foarte repede categorisiți drept proști, slabi, leneși etc. Dar chiar sunt curioasă stimați cititori: cum i-ați descrie pe copiii *deștepți*? Să fie cei care învață pe linia de plutire și în loc să tocească tot ce prevede programa, se mai și distrează? Sau cei care învață pentru cunoștințe dar și pentru note, și țin minte că o anumită noțiune pentru profesorul *x* trebuie redată într-un fel, și pentru *y* altfel. Sau cei care se duc la olimpiade? Ce se întâmplă acolo? Li se demonstrează că de fapt și ei sunt *proști*... În clasa lor, în școala lor au crezut că se pricep să rezolve probleme, dar la olimpiada națională nu mai reușesc să facă nimic. Cel puțin așa reiese din rezultate. De exemplu, la ONI 2002 punctajul mediu la clase-

le 11-12 a fost 60 de puncte din 600 posibile! Subiect de meditație... Oare, dintr-o dată copiii au devenit mai "slabi", sau de vină să fie programa care prevede mai puține ore, deci elevii de azi primesc mai puține cunoștințe decât cei de acum 5-10 ani? Sunt întrebări retorice. Aceste olimpiade ar trebui să fie prilej de bucurie pentru mulți copii, ar trebui să li să dea ocazia să arate ce știu. Vorba lui *Bogdan Dumitru* - medaliat cu aur la IOI și cu argint la CEOI în 1999 etc. - "*păi ăștia au fumat un cartuș de țigări până au inventat enunțul ăsta și se așteaptă ca noi să rezolvăm în patru ore trei monștri de probleme!*"

Și dacă ar suferi doar olimpicii... Dar suferă toți ceilalți cu care la ore profesorul nu s-a ocupat deloc pentru că pompa cunoștințe în doi-trei copii mai "răsăriți", neglijându-i complet pe ceilalți. Dar tot efortul, tot sacrificiul s-a dovedit a fi degeaba, pentru că la concurs li s-au pus în față probleme pe care nici profesorii nu le pot rezolva. "Slavă cerului, nici nu trebuie!", va zice cineva.

Rămân la părerea mea că olimpiadele ar trebui să fie serbarea reușitei, a succesului, a mulțumirii că nu s-a muncit inutil. Ar trebui să se deruleze într-o efervescență care să fie încununarea unei munci depuse cu pasiune de niște *COPII* care nu sunt neapărat genii. Dar în condițiile în care problemele sunt *IMPOSIBIL* de rezolvat în timpul acordat, în condițiile în care sunt necesare cunoștințe care numai cu sacrificii deosebite s-ar fi putut acumula, rămâne tristețea că îi vom pierde și pe cei pentru care performanța ar fi fost posibilă.

Clara Ionescu